

Slovenci!

Ne udajmo se!!

Živio !!!

Slavjani!

Zjedininimo se!!

Živio!!!

JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

Strela udri iz višine — Izdajalca domovine! — — —

JURI S PUŠO zabavlja zadnjo nedeljo vsacega meseca. — Ako bi utegnola gospa Policija kako število tega lista konfiscirati, napravimo družega.

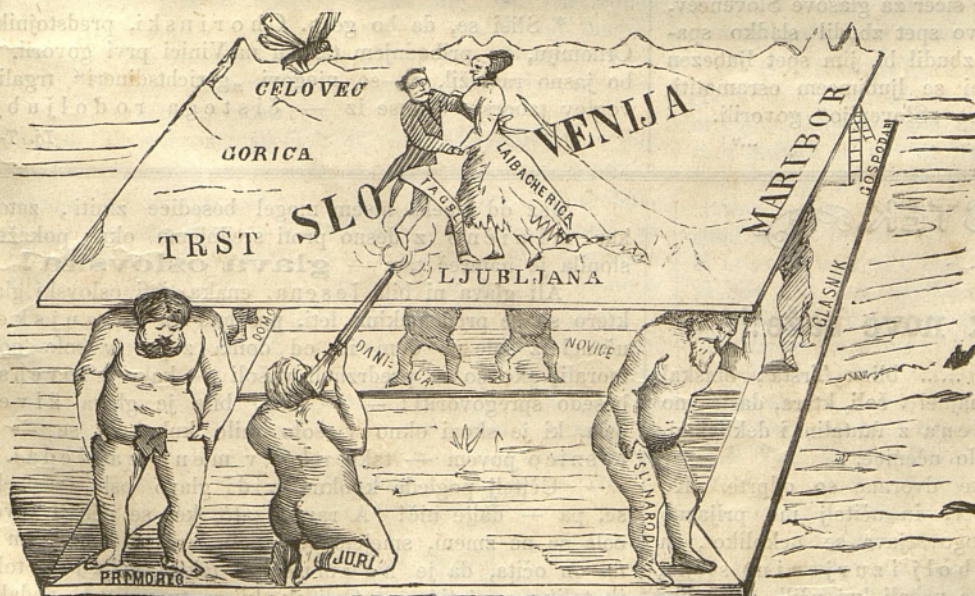
JURI S PUŠO velja veliko, ali pošiljamo ga za malo denarjev, i sicer celih pet mesecev (po vsi avstrijski deželi) za 25 soldov, zunaj za 2 franka.

JURI S PUŠO se dobiva v Trstu: pri knjigarju Münstru, in v tobakarni nasproti pošte. Za pet soldov ga lahko vsakdo — v žep vtakne.

SLOVENSKI ATLANTI.

Dva „Bürgerministra“.

(Himna.)

Bajest vrečo šiva,
hoja, hoja hoj!
Brestelj vanjo vsipa,
hoja, hoja hoj!
Bajest jo zaveže,
hoja, hoja hoj!
Brestelj v hišo spravi,
hoja, hoja hoj!
Bajest jo zaklene,
hoja, hoja hoj!
Brestelj pa odklene,
hoja, hoja hoj!
Prišli so tatovi,
hoja, hoja hoj!
Vrečo s sabo vzeli,
hoja, hoja hoj!
Bajest v vodo skoči,
hoja, hoja hoj!
Brestelj v mlako pade,
hoja, hoja hoj!!!

—b—

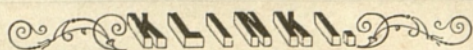
Novice: Ljuba Danica, meni je že preveč tega bobnanja po možganih. Bi bilo vendar dobro, če bi Herkul iz Maribora sèm prišel in nekoliko teže na svoja pleča vzel.

TRST, 29. maja. Danes je gospa Policija „Jurja s pušo na taboru“ **konfiscirala**, in ostale iztise pobrala, katerih je bilo še 17! „Laibacher Tagblatt“, was willst Du — **noch mehr?!**

Laz je, kar nekteri hudobneži pripovedujejo, namreč da Slovenci ne smejo v mojo kavarno (sotto i volti di Chiozza) priti; v eselilo me bo temveč, ako me Slovenci obiskujejo, ker jaz vem spoštovati vse narode.

Fr. C. Ferrari.

Kaj je škandal vam, predragi, mogoče povedati ni,
Pojdite v rajhsrat na Dunaj, pa videli boste sami.

Vedno bomo te ljubili
Bajest ti,
Ko bi te kedaj zgubili
Nas tudi nič več ni.
Zapojmo ti: Na zdravje!
Prav po kravje.

Ko sem na Dunaji bil	Prišel sem zopet domú
Videl sem Beustov obraz	Videl ga nisem nič več,
Videl sem Beustov obraz	Videl ga nisem nič več,
Ter se ga kaj veselil.	Tožil sem revo Bogú.

Pride na misel mi kaj
Dam si namalati ga,
Dam si namalati ga,
V sobi mi visi sedaj.

In Beust je rekel: Naredimo Slovenijo po
svoji podobi. Noge naj ima iz ila, život iz apna, glavo
pa iz blata i brez srca naj bo. In drugi so ga poslušali
ter začeli delati Slovenijo — pa se jim je precej razrušila,
kajti noge so bile preslabe, da bi jo bile držale.

-b-

Pri studencu.

Mimika: (Zamišljena)

O minuli čas!

O lepša polovica mojega življenja!

Jožko:

Tvojega življenja? kaj?!

Ti cvet „Slovenije“! ti....!

Gospod K. Frakovec: (Mimogrede) Nu! nu! cvet „Slovenije“...!

(tiho) „Slovenije“?! sem prav slisal? (se na glavi popraska)
Presneto! to je pa že nevarno! ljubimci pri čarobnem
luninem svitu že imajo „Slovenijo“ v mislih. Pač
dobro, da slovenski prvaki v Beči spijo — i tega
ne čujejo. Ne zmenijo se sicer za glasove Slovencev,
a tak prizor bi jim gotovo spet zbudil sladko spa-
vajoče pesniške čute — zbudil bi jim spet ljubezen
do domovine, i ne dali bi se ljubimcem osramotiti,
ter bi menda navdušeni za „Slovenijo“ govorili.

...v

Razne stvari.

* Turški Sultan naročil je 1000 iztisov ljubljanskega
„Tagblatt“, čigar načela bo skrbno nasledoval, ter se po
njih takrat ravnal, ko bode hotel v svoje cesarstvo vpeljati
nemško kulturo.

* Pravijo, da se g. Trpinu v Ljubljani pripravljajo
v redakciji „Tagblatt“ lončena medalja zavolj tega, ker
je toliko let prodajal molčeči papir. Črčkarji ime-
novanega časopisa bojo mu to veselje iz hvaležnosti naredili,
ker jim papir ne daje zaušnic, kadar po njem pišejo.

* G. Dežman kupil si je *velociped* z namero, da
bo z njim komedijo delal, kakor nekdaš s prekletimi
grabljami — ker teh bi se rad vsaj v naslovu rešil.

* G. Pisker, realni profesor, predlagal bo v prihodnji
konšt. seji važno vprašanje: Kaj bi bilo, ko bi bil „žabjek“
v kravji dolini, ter bo dokazal, da je „Sternallee“ stareji
od Radetzkyove statue.

* „Juri s pušo“ in pa „Brencelj“ srečata se te
dni. „Juri“ napne petelinčka, „Brencelj“ zažvižga — vse
branjovke pazljivo gledajo, kaj se bo zgodilo, stareji možje
se pa tiho poberó, rekoči: nismo nikolj bili radi priče. In
kaj se zgodi? Pomenljivo si namigneta i vsak svojo pot
odideta. Branjevke so si na tihem šepetale, da se ima
skorej pokazati — repata zvezda.

* Gosp. dr. Keschacher piše brošuro, v kateri bo
dokazal, da slovenska i nemška stranka ste si le za tri
črke navskriž, t. j. da prva želi slovenskemu jeziku pravico,
druga pa krivico. To je pa — pravi — malenkost, zavolj
ktere se Slovincem ni vredno pričkat.

* „Že toliko o taborih slišim, pa vendar še prav
ne vem, kaj to pomeni“ — vpraša Mihec Lukca. Lukec,
prebrisan fant iz dolanjske fare, dolgo ne premišluje, z
očesi migne i poreče: „Tabor je bil svoje dni slovenski
svetnik, ktere ga pa Nemci za tacega niso spoznali, ker
jih je žrl. Zato pa vsako leto ne smemo praznovati sv.
Taborja, — ampak vsacih 1000 let le enkrat.“ — Mihec
debelo pogleda i reče: „A zdaj še le vem, zakaj Nemci
dan današnji taborite žeró!“

* Sliši se, da bo gosp. Chorinski, predstojnik v
Črnomlju, na prihodnjem taboru na Vinici prvi govoril, ter
bo jasno razložil, da so njegovi „gerichtsineri“ trgali z
voglov taborske oglase iz — čistega rodoljuba.

Lj. T-é

PODLISTEK.

Šolski oglednik nove baže!!

Bil sem pred več leti v blizu Trsta; obiskal
sem tamošnjega učitelja in ga najdel v šoli, ktera, dasiravno
zeló prostorna, bila je natlačena z fantalini i deklicami,
ker v istem času tam še ni bilo učenice.

Poletje je, in okna šolske dvorane so odprte. Ko
vanjo stopim, vstanejo vsi otroci, in učitelj me prijazno
sprejme. Ko stara znanca, pogovarjava se nekoliko, in
potem ukaže učitelj (se vé da bolj izurjenim) svojim
učencem: naj dokažejo da so se v šoli kaj učili. Fantalini
in deklice prično z očevidnim veseljem čitati, pisati itd.,
vsak je hotel prvi biti, drug družega je iskal prekositi,
učitelj pa je zategadel kaj zadovoljno šmuncal.

Ali med tem ko šolarčki i šolarice svojo zmožnost
in pridnost kažejo, pričnem se jaz na vso moč smejati!
Učitelj me iz začetka dvomljivo gleda, poskusi tudi on z
menoj vred se smejati, brez da bi vedel čemu se jaz
smejem; ali ker je revček znabiti mislil, da se jaz njemu
ali njegovim učencem smejem, brzo resen postane in
me vpraša: k čemu toliko smeha? —

Jaz od smeha nisem mogel besedice ziniti, zatorej
kar mimično z desno proti srednjemu oknu pokažem;
slonila je namreč tam — **glava oslovska!**

Ali glava ni bila lesena, enaka tisti oslovski glavi,
ktero so še pred nekimi leti, posebno na Kranjskem,
učenci iz šole na dom in od doma zopet v šolo nositi
morali, ako so se predrznoli v šoli — kako slovensko
besedo spregovoriti! — Ne, bila je glava živega
osla, ki je skozi okno v šolo milo kukal in se — da
resnico povem — takó rekoč v mene zagledal.

Učitelj pogleda k oknu, vidi glavo osla, zasmehlja
se, pa — dalje nič! A ravno zató, ker se učitelj zavoljo
osla še ne zmeni, smejem se jaz še temveč, med tem ko
mi on očita, da je neumno se takim oslarijam toliko
in toliko smejati! — „Osliček, ki ga tu vidite“, nadaljuje
učitelj, „sliši našemu sosedu; dobra živalica je, še le dve
leti star; mi smo ga vajeni, ker vsaki dan vsaj enkrat k
oknu pride in v šolo pokuka; da se je pa osel danes
ravno v Vas (v mene namreč!) tako zagledal, ne vem —
znabiti da Vas še nikoli vidil ni!“ —

To je bilo meni preveč, — še bolj se smejam, zato
kar hitro z eno roko zgrabim moj slamnik in z drugo
nogo skočim iz šole, brzo tečem proti mestu in se po
poti vnovič in čedalje bolj smejem o — šolskem ogledniku
nove baže!! — —

—šp—

Domovini.

Čujte, čujte sini Slave,
Kak vzdiguje hidra glave,
Kaki hrup nas še obdaja,
Nas zatreti vse, pretí!
Zdaj na noge vi junaki,
Zdaj odbijte glave spaki!
Up mirú nas ne navdaja,
Dokler vrag se ne zdrobí.

Dost so vrage nas psovali,
Nam pravice so teptali;
Moč jih naša naj raztreši,
In pravične jeze grom!
Mati Slava se smehljala,
Sinke hrabre bo spoznala;
Zloga le nas stiske reši,
Varje svobodo in dom!

POGOVORI.

- Brezovič.* Zakaj je zadnjič Juri v rudeči srajci izšel?
Šaškovič. Ker ga je luna trkala.
Brezovič. Zakaj so na Češkem izjemnemu stanju slovo dali?
Šaškovič. Ker je nastopil izjemni stan v ministerstvu.
Brezovič. S kom bo Avstrija alijanco storila?
Šaškovič. Z Ogrsko.

R. T.

H.

Dr. Toman in slovenski kmet.

- Kmet.* No, gospod doktor! veseli me, da Vas zopet vidim. Kaj dolgo ste se na Dunaji mudili. Ste nam li kaj dobrega od tam prinesli? Je-li trnje reihsratsko rodilo kaj grozdja narodne ravnopravnosti? —
Toman. To sicer ne; ali orehe je vendar le rodilo. Evo jih!
Kmet. No, saj orehi so tudi nekaj vredni. Le sem ž njimi!
Toman. Ne morem, ljubka moj! Vi ne dobite celih orehov, ampak le en del od njih; kajti na Dunaji se je tako sklenilo, da moram dati cerkvi — grenko skorjo, ljudstvu — trdo lupino, a jedrca ostanejo nam — državnim poslancem.
Kmet. Glejte, glejte! Saj nimate slab gustu, vi državni poslanci. Jedra Vam so menda dišala, zato se niste od rejhsrata ločiti mogli. Gospod doktor! ker niste nam nič boljšega prinesli, pa še skorjo i lupino za-se obdržite, drugi pot pa nikar več na Dunaj ne hodite. Da ste mi zdravi, gospodine doktor! —

D-I.

TELEGRAMI.

Na **Kalcu**, 9. maja. Dežmož in prah sta se na pivškem taboru tepla in na tla metala, iz tega je tak' blat' postal', — in ljudje so po njem hodili —; pa, ako ravno jih je blizo 9000 po tak^(em) blatu stopalo — vendar pravi, da jih ni bilo več ko 4500; torej jih je ta požeruh 4500 požrl. (Dober tek pesjān!) PI-I

Iz **Ljubjane**. Na našem vseučilišču začne v kitajskem jeziku predavati Snigge's Umgang mit Menschen profesor Henreich.

Iz **Dunaja**. Slovenski poslanci so zapustili le-seno hišo ter se podali v zidano.

„Io rinuncio ai diritti del §. 19.“ (Jaz se odpovem pravicam, ki nam pristujejo po §. 19!)

DOPISI.

Žlahtni hrib. (Prošnja) Pred tukajšno kavarno je vsmiljenja vredno, od „Fortšritgajsta“ zmešano človeče, ki vpije da je *Hefenbinder*, in veže piskre za shrambo Dežmoževega masla. Ker pa Nemškutari pravijo, da je to gnusno maslo, še zanje preslaba zabela, in ga torej ne morejo rabiti, — se je bati, da bo revček od glada konec vzel, ker se ne potrebujejo več taki piskri. V mladosti se pa ni družiga naučil nego zgoraj imenovane piskre vezati ino slovenski kruh jesti, zato se prosi: da bi „Juri s pušo“ njemu saj toliko podaril, da bo imel za *Fortšrittsgeist* ino za tobak za noslanje — in bo raji kihal nego pa tuje mimogredoče ljudi s tim vpitjem nadlegoval! Mir. Planinski.

Iz Ričetmeksike. Dne 72. maja 19994. leta smo imeli veliko slovesnost. Blagoslavljali smo namreč naše orguljice, koje so nam pri tej slovesnosti prav lepo donele; tudi godcev in pevcev nam pri slovesnosti ni manjkalo; popevalo se je, da je blo kaj; pa igralo tako, da se je cerkev — in zvonik tako tresel, da so zvonovi v „turnu“ sami začeli brneti. Po tej slovesnosti je stopil gosp. dr. Kirschenprošt med — izhajajoče iz cerkve — kojih je bilo več, kak na Vižmarskem taboru in je blizo tako-le govoril: „Predraga mi gospoda, gospe, kmeti, kmetice in „še druge stare babke! Kar ste Vi danes videli, slišali „in čutili, tega ni nikdar nobeno uho videlo, nobene oči „niso slišale, noben hrbet ni čutil. Videli ste, kako prijazno „so nove orguljice zapele, pevci doneli, in godci trobentali. „Alj Vam srce ni ružilo, kak dva funta staro prase v „žaklji — kadar je oni, koji ima *phummperdumm*, na „*pauke zolo* piskal.“ — — Naš g. dr. Kirschenprošt še je neke jako zanimive besede govoril, samo da nimam časa da bi vse povedal. Konec njegovega govora je bil ta-le, da so pre predstariši vso mesto s tikvami (bučami) potaracali, prišle so svinje, so tarac tikvin pojele, in še zdaj nima taraca. — — Naš gosp. dr. Kirschenprošt je ves naroden in čitalničar *non plus ultra*. Kak nam on materijalno čitalnico podpira, to ni za povedati. *Niks zweit's*. Voljen je bil enoglasno za uda in vpisal se je sam za odbornika. Da on vsaki dan pridno v čitalnico zahaja, mi ni treba omeniti . . . kajti to si lahko vsaki misli. — — Slava tedaj g. dr. Kirschenproštu, le tako naprej, in naj nam nabira toliko udov kak dozday, te bo čitalnica skoro na konju!

Šmeks!

(HOTEL EUROPA) v Trstu. Dobivajo se tu
FRANCE KRASNİK.

Čč. bralcem „Jurja s pušo“ priporočam svojo gostilnico na kosarnskem trgu. Tudi jedi so zelo po ceni. lepe izbe po 70 kr. na dan, z postrežbo vred.

SENZAČNE NOVICE

Jurja s pušo.

Ako se bo videlo, da od sedanjega ministerstva nimamo nič pričakovati, naši poslanci — ostanejo v državnem zboru.

Ako bo slovenski narod na vsih taborih zahteval združenje Slovencev v jedno kronovino, vstvarilo bo *Bürgerministerium* — izjemni stan.

Da se na Dunaji zelo posvetujejo, kako bi novo Slovenijo vstvarili, je res — neresnično.

Neki človek, ki je hotel nad Beustom *atentat* doprinesti, postavil je poslednjih dni pred Nj. Ekscencijo plošček, na katerem je bila strupena — sprava s Čehi.

Ker so Španjci kraljico Izabelo spodili, je Napoleon njej v dopadajenje — ostal na svojem prestolu.

30000 ljudi je na Vižmarskem taboru glasovalo zoper Slovenijo — nezedenjeno.

-b-

Smešno je, kako se arabsko gimnastično društvo s tem šopiri, kar vse umeje; vsaj so to že pred umeli tudi naši manj močni gosp. ministri.

LISTNICA VREDNIŠTVA.

Našim čč. bralcem bo gotovo všeč, ako priobčimo to-le nam poslano, izvrstno pismice:

„Jurju s pušo prijateljski pozdrav! — Ker vem, da si rad dobre volje in da rad tudi druge pikaš, pošiljam ti, *care amice*, spet 50 kr. za frakelj žganja. Kadar bo treba iti streljat laške mazurine in nemške pepeluharje, izpi glažek slivovice, vzemi pušo, nabaši jo dobro in glej, da dobro pomešiš.

Tudi slovenskim polhom in zaspanim netopirjem ne prizanesi; udari jih, če je treba, s kopitom svoje puše, da se zdrumijo. Pred svojo hišo moramo tudi pometati, kar sicer nekemu slovenskemu časopisu ni prav, ker hoče vse hišne smeti v en kot v hiši opravit.

Poglej včasih tudi čez meje slovenske domovine, doli na Hrvaško. Tam se je izredila gosenica, ki hoče vničiti južno slovansko drevo. Ustrelj to strašno pošast starčevijansko, ki je dolga in grda, kakor ime: Fer Nando Pl-Ohl Herdvig-Ov, mudroslovac, učenik naravoslovnih znanosti na Gradačkom univerzitetu.

Vprihodnje Ti pošljem morebiti kako granato. Pravico imaš vse nabasati v svojo pušo, kar Ti pošljem.

Pozdravlja Te Tvoj benedictus ficus volus
V Gradcu. Oblazarić.

Preč. g. A. D. v Š.: To drugo prih., ker narisi prepozno došli; — čč. gg.: b-v N., R. T. v P., Filodemus v L., L. T. v K.: srčna hvala, pričakujemo še več; vsi Slovenci naj naš list ne samo materialno, temuč tudi duševno podpirajo, da se bo Ljubljanski *Tagblatček* še bolj jezill! — Č. g. Jože P-k v Vel. N.: Vsim naročnikom, katerih ste nam iz golega rodoljubja res veliko število nabrali, smo list poslali. Pošta Ormož prijema

blizo 90 iztisov: mogoče da se tam kaka pomota zgodi. — Č. g. Mir. K. v P.: Zopet Vas moramo pohvaliti kot izvrstnega lovca na — naročnike! Taci lovcev le 100, in „Juri“ imel bi gotovo ne samo v vseh *Farhofah* — kakor *Tagpicelček* pripoveduje — ampak v vsaki slovenski družini svoje bralce, in to bi bilo pravo! — Č. g. Hinko Z. v P. in preč. g. L. S. v Z na Koroškem; čč. gg. Fr. K-l v Varaždinu; Mir. B-k v Beču; J. B. v Reki; M. K. v Oseku; L. D. v Arlici: Dobro ste agitirali! Le tako naprej, in „Jürče“ bo zmirej dobre volje. — Č. g. Niko P-č v Kraljevi: Lepa hvala za veliko število naročnikov; 4 f. 50 kr. ste preveč poslali, to pa — nič ne škodi; poravnali bomo v drugem polletju. — Sl. Vred. lista *Laibacher Tagblatt*: Le reklam delajte, „Juri“ Vam bo hvaležen; škoda da Vašega lista ljudje še zastonj nočejo. Zdaj pa vsem prijateljem „Jurja“ zakličemo Na zdravje! in darujemo njim ta-le

REBUS.

Mir.

Kdor nam prvi pravo rešitev Rebusa pošlje, dobi — da veliko ne obljubimo — skozi 6 mesecev „Jurja“ zastonj.